№ 201
ოთხშაბათი, 20 სექტემბერი 1895

1877—1895

ივერია

№ 201
ოთხშაბათი, 20 სექტემბერი 1895

რედაქცია:
ნიკოლოფოზის ქუჩა, 21.
ტფილისსი.
გაზეთის დასაბარებლად
და განცხადებებთა დასაბეჭდად
უნდა მიმართონ რედაქციას და ზეკარ-კოიტების ბიბლიოთეკა. სახოგადოების კანცელარიას.
ფასი განცხადებისა:
ჩვეულებრივი სტრიქონი პირველ გვერდზედ—16 კაპ. მეოთხეზედ—8 კაპ.

ბაზითი ფასი:

თვე	მან.	კ.	თვე	მან.	კ.
12	10	—	6	6	—
11	9	50	5	5	50
10	8	75	4	4	70
9	8	—	3	3	55
8	7	25	2	2	75
7	6	50	1	1	50

ცალკე ნომერი—ერთი შაური.

„ივერიის“ ტელეფონი № 227.

ეძიმი
ი. ს. ელიავშვილი
გადავიდა ნიკოლოზის ქუჩაზედ, პოპოვის სახლებში, № 29, სასტუმრო „ოტლININ“ პირდაპირ. ავადმყოფებს მიიღებს კვლავინდებურად.
(10—4).

ბ-ნს კოკასიის სამოსწავლო ოლქის მზრუნველის ნება-რთვით გაეხსნენ
სასწავლებელი ანანსიონით
მ. ა. ქარამანსკმ.
ყმაწვილების მიღება დაიწყება ორ სექტემბრიდგან.
ნიკოლოზის ქუჩა, № 63.
(4—1805—3).

ბილიარდ
ყოველ გვარს სასამართლო საქმეს, როგორც სამოქალაქოს, ისე სისხლის სამართლისას, ვწერ ყოველ გვარს არზებს, ეტვირთოვლიან აგრეთვე მამულების ბაღაქში დაბრარვებას.
მსურველნი მოკუმბრთნენ დღეს 8—10 საათამდე და საღამოს 6—8 საათამდე.
ოქროშვილიანის ქუჩა, სახლი პაპოვისა, № 30, იკითხეთ ა. მ. ახნაზაროვი.

ბურათები
მეფე ერეკლე მეორისა, შოთა რუსთაველისა, ილია ჭავჭავაძისა, რაფაელ ერისთავისა და ეგნატე ნინოშვილისა
ისყიდებიან:
„წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოებისა“ და ზოგნების გამომცემელ აშანაგობის მაღაზიებში და გიორგი დემეტრიოვის ლიტოგრაფიაში, გინოსკის ქუჩაზედ.

ფელეტონი
დედას.
ნუ სტირო, დედავ, ტყვედ-ქმნილო, ნუ გოგტეხია გულია, ალზედ, გასწორდი წელშია, ვით ალვა ედემს რგულია, დალეწე მტრისა ბორკილი, დეშმანს გაუფეხს სულია, და დაიბრუნე ღიდება— ლალითით დაკარგულია. მას ულარსე მშობლურად, ვინც შენი მოყვარულია, ვინც შენთვის ცრემლებს აწვიმდა, გულზე ცეცხლ-მოდებულია, ვინც შენს გამოხსნისათვის იყო თავ-განწირულია, ვინც შენთვის სიფლავს ჩაედი მტრისაგან დატანჯულია; და მას-კი გული გაუბე, ვინც მავნე-ვერგაგლია, ვინც მალვით ძირსა გითხრიდა, რამ ჯილდოს მონატრულია; ნუ შეიბრალებ იფდას, გაგაქრე წყეულ-კრულია, მის ლეში ძაღლებს გადუგდე, ეშმაკს ანებე სულია!..
დ. მაჩხანელი.

ფასები:
კარდონზე: მეფე ერეკლესი, ილია ჭავჭავაძისა და რაფაელ ერისთავის სურათები ექვს-ექვსი შაური, შოთა რუსთაველისა და ეგნატე ნინოშვილისა ხუთ ხუთი შაური. ილია ჭავჭავძის სურათი თხელ ქაღალდზე ღირს ხუთი შაური. ნინოშვილისა—სამი შაური, რუსთაველისა, ერისთავისა და ერეკლეს სურათები თითო ბაზი.

ივანე ბოძაშვილისა და გიორგი ქუმსიაშვილის მოთავეობით
ისყიდება
წმინდა მატყლი
ფშაველებისა და თუშებისა. მატყლის საწყობი იმყოფება ავტ-ლის ქუჩაზედ, ივანე ყაზაკოვის შენობაში, № 93.
(5—1869—1).

ახალი ამბავი

—

*** სასამართლო დაწესებულებათა მოსათავსებელად სასჯელთა საქმეთა მინისტრმა ნება დართო ქუთაისში აშენდეს სახელმწიფო შენობა.

*** „გუშინ ჩვენს რედაქციაში მოვიდა ორი თუში, რომელთაც ოთხი ათასი ფუთი თავიანი და ამხანაგების მატყლი ჩამოუტანიათ ქალაქში. თუ რმე ადგილობრივ ჩარჩები აძლევდნენ მათ ფუთში 4 მანეთის იმ დროს, როდესაც თვითონ იგემეგენ ფუთზედ ერთი ორათ. თუშებს მათთვის აღარ მიუციათ ეს მატყლი და რამდენსამე მეცხვარეს ამხანაგობა შეუდგენიათ. ესენი ეძებენ პირდა პირ მწარმოებელს ვაჭარს. თუ იმათ, ვინც მათ ჯერ ჯერობით ამხანაგებათ არ მისდგომიან, ნენ, რომ ამ სკოლამ საზოგადოებას არავითარი სარგებლობა არ მოუტანია, რომ იგი ყოველად უმნიშვნელო და უსარგებლო არისო, და, ამიტომ, საზოგადოება ტყვილა-უბრალოდ ხარჯს ეწევა და თავისს წვლილს უნაყოფოს საქმეზედ ფლანგავსო.

როდესაც საზოგადო მოღვაწე საჯარიდ ლიპარაკობს და სჯის ამისთანა დიდ საქმეზედ, როგორიც არის სკოლა და მისი მნიშვნელობა, მაშინ ის საზოგადო მოღვაწე, ჩვენის აზრით, უნდა იყოს გამსჭვალული ნამდვილის კეთილ-შობილურისა და პატრიოტსურის გრძნობით, მას უნდა ჰქონდეს სახეში მხოლოდ სარგებლობა და სიკეთე საზოგადოებისა და, რასაკვირველია, შესწავლილ-შეთვისებული ის საქმეც, ის საგანიც, რომელის ავ-კარგიანობაზედ იგი საზოგადოების წინაშე ჰლაღდებს. ჩვენ-კი, სამწუხაროდ, ეს ანანური ეშმაკობა დავიწყებულია ზოგიერთებისათვის. იგინი არ დაგიდევენ, თუ მათი მოძღვრება საზოგადო სასარგებლო საქმეს რასმე აფუბს და, იქნევ, სამეთად კიდევაც დაიწყეს ლაპარაკი იმ ფულის შესახებ, მაგრამ დღემდის პასუხი არავის მოუცია“.

უეჭველია, ბათუმის რუსულმა გაზეთმა არ იცა-ს, ვინ არის მამია გურიელი, და ამიტომ ასე სუბუქად უწოდებს ჩვენს უნიერეულს პოეტს „მოლექსეს“.

მოუტევე, შენ უფალო, რათა არა იციან, რასა სწერენ!

*** გ. „სეგ. კავ.“-ის რედაქტორი და გამომცემელი თხოულობს, რათა ამ მიმდინარე წლიდამ ნება მიეცეს გამოსცეს სტ-ვროპოლშივე, ზემოხსენებული გაზეთი კვირაში ორი ნომრის მაგიერ ექსი. გაზეთის ფასიც 5. მ. 50 კაპეიკიდამ აიწევს 7 მანეთამდე (<ნოვ. ობოზ.“)

*** ბორჯომი: 17 სექტემბერს აქ აკურთხეს ახლად დაარსებული სახელოსნო სკოლა, რომლის კურთხევასაც დაესწრო მისი იმპერატორიანთი უმაღლესობა დიდი მთავარი ნიკოლოზ მიხეილის ძე, კავკასიის მეზრუნველი იანოვსკი, დირექტორი, სახალხო სკოლის ინსპექტორი ბაგდანოვი და დიდ-ძალი ხალხი.

*** ს. ძეგვი: ვენახები ჩვენშიაც გაფუქდა.

ამ დღეებში აქ თავი დაარჩო მტკვარში ახლად მოყვანილმა ძალამ.

ქალაქის საბჭო.

18 სექტემბერი.

ამ დღეს პირველად თავმჯდომარეობდა ახლად დამტკიცებული ქალაქის მოურავი თავ. ნ. ვ. არღუთინსკი-დოლგორუკი. სულ 46 ხმა-სანი შეიკრიბა. ქალაქის მოურავი სხდომის დაწყებისათანავე შემდეგის სიტყვებით მიესალმა ხმოსნებს:

„ვიწყებ რა ჩემს სამსახურს, ჩემ სასიამოვნო მოვალეობად მიმაჩნია განვაცხადო, მოწყალენო ხელმწიფენო, რამდენად მასიამოვნა ჯერ თქვენმა გარდაწყვეტილებამ კერძო კრებაზედ, როდესაც ქალაქის მოურავის თანამდებობის კანდიდატად მე დამნიშნეთ, და შემჯდგ არჩევნმა. დიდად მომწონს რა თავი ასეთის ნდობით და აღსავსე ჩემის ძვირფასის სამშობლო ქალაქის ეროვნულებით, კვლავ ვეასრულო მძიმესა და პასუხ საგებელს მოვალეობას ქალაქის მოურავისას. გულოვანადგან გმადლობთ, ბატონებო, და ვეცდები, რომ ღონე და შეძლება არ დავზოგო, რათა თქვენთანა და ქალაქის გამგეობასთან ერთად ვიშრომოთ ტფილისის სარგებლობისა, სიკეთისა და აჰყვავებისათვის.

„სამუშაო-კი მცირე არ გვექნება. წინ გვიდგეს საქმენი ქალაქის განკეთილეობებისა, საყასბოს გამართვისა, აბრეშის გაყვანისა, წყლის მილის გაფართოებისა, ქალაქის განათვისა ელექტრონით, ან, თუ ეს ვერ მოვახერხეთ, გზითი მაინც და ავრეთვე ღირს შესანიშნავი საქმე ცხენის რკინის გზის გამოსყიდვისა. ჩვენი მოვალეობაა არა მარტო ის, რომ ჩვენის ქალაქს ქონებრივად განკარგებისათვის ვიზრუნოთ, არამედ ჩვენვე უნდა ვიყენეთ პირი-სუფალნი მკვიდრთა სულიერ და გონებრივ საკეთროებათა დასაკმაყოფილებლად. ამ მხრივ უნდა ზრუნვა გაეწიოთ ღარიბთა თავ-შესაფარის დასაარსებლად, ბრძოლა უნდა გავუწიოთ გლახაკობა მათხოვრობის, სამუშაო სახლები დავაარსოთ და იაფ-ფასიანი სასწავლებელი მუშა ხალხისათვის. ჩვენსავე ზრუნვას შეადგენს განათლების

დამოდ ძრასაც გამოეთხრის და ბოლოს მოეღებს. სკოლის საქმე ისისთანა ვრცელი და რთული საქმე არის, რომ მისი კარკად წყვანა და სასურველს ნიადაგზედ დაყენება ძალიან ძნელია. ეს სიძნელე მაშინ უფრო ორკეცდება, მაშინ უფრო უძლეველი ხდება, როდესაც ხალხში სწავლა-განათლების სურვილი ჯერ მკირედ არის აღძრული, როდესაც მოწონაეე საზოგადოება გულგრილად ეპყრობა სკოლას, მის წარმატებას, და მის არსებობას ხელს არ უწყობს. ჩვენში ცოტაოდნადაც ვარგისი სკოლა სანტარტილია, იშვიათია, და ამისათვის ამნაირს სკოლაში მოღვაწეები და ხელმძღვანელები პატიოსანებისა, დამბარებისა და თანაგრძნობის ღირსნი არიან ჩვენის შეუნებულის საზოგადოების ხმრივ. კარგი სკოლა, ცოდნა, სწავლა განათლება არიან ჩვენნი ბხსნელნი, ჩვენის დაცემულის, ღრმად ძმინარის ყოფა-ცხოვრების ალმდგენელნი; მხოლოდ მათ შეუძლიანთ ჩვენის სიღარიბისა და სიღატაკის ბორკილის დამსხვრევა და ჩვენი ფეხზედ დაყენება.

მე ეს აზრი მაქვს სკოლაზედ, ესე მესმის საზოგადოდ ყველა სკოლის მნიშვნელობა და კერძოდ სამეურნეო სკოლისა და ამიტომ ძალიან მესიამოვნა, როდესაც შემთხვევით დავეწყარ წარსულს ამა წლის ივნისს, წინამძღვარიანთ-კარის სასოფლო სამეურნეო სკოლის ეგზამენებს. მესიამოვნა იმიტომ, რომ მეძალოდა შემთხვევა დაახლოვებით შემეტყო ამ სასწავლებლის ავ-კარგიანობა და, მაშასადამე ისიც, თუ რამდენად მარტალი იყო ის ბმენი, რომელსაც საზოგადოებაში ავრცელებდნენ უსაფუძვლოდ სხვა-და-სხვა პირნი. სრული ამი ფაქტი ბოლ-ნდმიე სკოლის გასინჯვას და მოსწავლეების სხვა-და-სხვა საგნებში გამოცდას და მსურს განვუზიარო მკითხველს ის ფრიად სასიამოვნო და სანუგეშო შთაბეჭდილება, რომელიც მოახდინეს ჩემზედ ყმაწვილებმა და სკოლამ საზოგადოდ.

არას ვიტყვით ის ყოველისფრით მდიდარს ბუნებაზედ, სადაც იმყოფება სასწავლებელი და რომელიც ხელს უწყობს სკოლის ბრსებობას, არას ვიტყვი არც ამ სკოლის ერთგულ

ეძიმი
ი. ს. ელიავშვილი
გადავიდა ნიკოლოზის ქუჩაზედ, პოპოვის სახლებში, № 29, სასტუმრო „ოტლININ“ პირდაპირ. ავადმყოფებს მიიღებს კვლავინდებურად.
(10—4).

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გავრცელება ახლა პირველ-დაწყებით სასწავლებლების დაარსებით, დაწესება სახალხო სამკითხველოებისა, წიგნთ-საცავებისა, საგაზეთოებისა.

„ჩემ მიერ ჩამოთვლილ საკანთა შორის უპირველესი ადგილი უნდა დაეუთმოთ სამგალითო საყასბოს აგებასა, ქალაქის ირგვლივ გაყვანასა და წყლის მილის განკარგვა დაფართოებას, სწორედ იმ წესით, როგორც ღონდღე

იციან ყოველგვარი ხელობა, რაც-კი გლეხისთვის საჭიროა და ძლიერ იფფდაც მეშობენენ, ოღონდ-კი თავი ირჩინონ ხმელ პურით და დღიეი ვარამი ცოტა-ცოტათი სძლიონ.

ინგლიო, რომელსაც წელიწადში 400 მანეთამდე შემოსავალი აქვს თავისს მამეფილი, განა დაემზეკვესება ამ შიერ დიდისტანის ლეკს რანაირი ხელობაც უნდა ჰქონდეს შესაფვალილი და მოჰყვება ორ გროშზედ მეშობასს?—არას დროს. ეს მიზეზია, რომ სახელოსნო სკოლიდგან გამოსული ახალგაზდანი ზოგნი შეუერგენენ გუთანს და შინაურს მეშობასს, ისეე მამისგან დაიწყეს მეშობა და ზოგნი-კი გაეცოლილებულნი მოეკიდენ აქა-იქ სოფლებსა და გზეს საფფურებზედ წვრილ მოხელეობასს. ამიტომ ძლიერ კარგს ინებებდა ჩვენი პატივცემული ოლქის უფროსი ბ. სამოილოვი, რომ ჯარის სახელოსნო სკოლას სამეფურნეო სკოლათ-გადაკეთებინებდეს. მაშინ ოლქის მკვიდრ მეხოვრებთ ამგვარი სკოლა დიდს სარგებლობასს მოუტანს და ყველასაგანაც სრულს სიმპატიას მოიხვეჭს. ვვორეს ამნაირი ლაპარაკი სახელოსნო სკოლაზედ კიდევეც იყო აღძრული, მაგრამ, როგორც ნამდვილად ჩანს, დღემდე ისეე ლაპარაკად დარჩენილა.

ჩვენს სამაზრო ქალაქებში იშვიათად შეხვდება კაცი მოხდენილს და ზნიანად მოწყობილს ფფიიანქეს. ჯარისთვის-კი ამ შემთხვევაში ბედს გაუღიმია. მ-სი აფთიაქი მისივე დამამშვენებელია. მაგრამ რა უნდა ქნას მდიდარმა აფთიაქმა, თუ-კი მას შესაფერისი გასაჯილი და მოთხოვნილებაც არა აქვს! ჯარის ოლქში ხალხი ჯერ ისეე ბონვნა-გაუთნილებელია. ავადმყოფის წამლით კურნება მაჰმადიანებში ცოდვათ ითვლება. ამას ისეე დაუშატეთ, რომ ბეგეულ სოფლებში ვერ შეხვდებით ცოტადნად შვენებული პირი, რომელნიც დაბალ ხალხს წამლის მნიშვნელობას ჩაუგონებდნენ. პირ-იქით, თუ ადმე ფერშალი მოიძიება, ისეთ ძველ წამლებსა ჩაკლის და ისე ძარიდაც, რომ მეორედ მასთან მიმართვა ბეგეს

აფთხობს და გზას უბნევს. ამას წინადაც ვიღაც ვაჭარს სოიეს (მისი სახელი ბეგარი და ადგილი ცხოვრებისაც ვიცით) გლეხისთვის მიეყიდნა 5 დალეეი ქინაქინა და ქინიფრად დასტფფავეფული ინგლისური მარილი $^1/_8$ გირვანქისა 50 კაპ. ამათანა ვიტამინების გადამკიდე რა ნდობა და სიყვარული შეიძლება მოიპოვოს გლეხის გულში საამფთიქო წამლებმა და ან რა ხეირში უნდა ჩაეარდეს თვით ჯარის აფთიაქი?! კარგს იზამდა ადგილობრივი ადმინისტრაცია, როგორც ს. ჯახს მოეხუბრებინა, ყველი შეძლებულ სოფლებს დაავალებდეს საკუთარ ფერშლების დაქირავებას და თანაც პატარ-პატარა აფთიაქების გახსნას. მეტადრე საძნელო არ არის ქართველ ინგლიოგებისათვის, რადგან შეძლებინ ესენი ოლქის სხვა-და-სხვა მოსახუე მეხოვრებლეს შესამჩნეველ ᲫᲜ უსწრობენ.

სულ ერთი წელიწადია მას შემდეგ, რაც ბ. მიტარეფსკის მეცადინეობით ჯარელთ კლუბი ეღირსთ. ამ პატარა ქალაქში კლუბმა დღემდე 65 წევრი გაიჩინა, რომელთა შორისაც მოიპოვებიან მოქალაქენიც. კლუბის წევრების გონებითი გამართობელი არის შვიდი გაზეთი: „ივერია“, „ნოვოე ვრემია“, „ნოვოე ობოზრენიე“, „კავკაზ“, „ნედელია“, „ტატარსკი პერეფოდჩიკ“ და „მშაკი . აქედგან როგორც ეტყობთ კლუბის წევრებს, ერონალების კითხვის მადა ჯერ არა ᲰᲭᲚᲜᲐᲝᲗᲝᲠᲗᲐᲗᲘᲡ ᲔᲠᲗ-ᲔᲠᲗᲘᲡᲐᲪ ᲐᲠᲘᲡ ᲒᲐᲛᲝᲠᲬᲘᲚᲔᲑᲣᲚᲘ ᲬᲘᲜᲐ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡᲗᲕᲘᲡ. ᲓᲐᲜᲐᲮᲬᲘᲚᲘᲡ ᲨᲔᲛᲘᲜᲐᲕᲐᲚᲘ ᲙᲚᲣᲑᲘᲡ ᲮᲐᲠᲯᲘᲡ ᲛᲪᲘᲠᲔ ᲛᲜᲘᲨᲕᲜᲔᲚᲝᲕᲐᲜᲘ ᲡᲐᲭᲘᲠᲝᲔᲑᲘᲗ. ᲛᲐᲒᲠᲐᲛ ᲐᲛᲐᲡ ᲩᲕᲔᲜᲘᲡ ᲮᲐᲠᲯᲘᲡ ᲐᲠᲐᲠᲘᲡ ᲐᲠᲐᲠᲘᲡ ᲛᲘᲖᲔᲖᲘ ᲐᲠᲘᲡ ᲨᲔᲛᲓᲔᲒᲘ ᲒᲐᲜᲐᲮᲚᲔᲑᲐ ᲛᲘᲡᲘ ᲨᲔᲛᲬᲘᲜᲐᲠᲔᲑᲘᲗ ᲓᲐᲜᲐᲮᲚᲔᲑᲐ ᲐᲠᲐ ᲐᲥᲕᲗ ᲡᲐᲠᲒᲔᲑᲚᲝᲑᲐ ᲓᲐ ᲐᲠ ᲘᲜᲗᲘᲛᲔ ᲡᲐᲠᲒᲔᲑᲚᲝᲑᲐ ᲛᲝᲢᲐᲜᲐᲡ ᲗᲐᲕᲘᲡᲘᲡ ᲬᲕᲠᲘᲚᲔᲑᲘᲡ ᲓᲐ ᲐᲠ ᲘᲜᲗᲘᲛᲔ ᲡᲐᲠᲒᲔᲑᲚᲝᲑᲐᲨᲘ ᲨᲔᲛᲬᲘᲜᲐᲠᲔᲑᲘᲗ ᲒᲚᲔᲮᲘᲡ ᲬᲘᲜᲐᲨᲔ ᲩᲐᲬᲘᲜᲐᲠᲔᲑᲘᲗ ᲒᲐᲜᲐᲮᲚᲔᲑᲐ ᲐᲠᲐ ᲗᲣ ᲣᲤᲠᲝ Დ

ნარკვევი

(ეურნალ-გაზეთებიდგან).

გერმანელების მიერ გარდახდილს სედანის გამარჯვების დღესასწაულს არც პოლონელნი მოეკაზარენ გერმანელ სოციალისტებზედ უკეთესადგაზეთი „გონიეკ“ არწმუნებდა პოლონელებსა—

„სედანის დღესასწაულზედ მონაწილეობა არ მიეღოთ და ამით ჩუმად წინააღმდეგობა განეცხადებინათ იმის გამო, რომ მათ პრუსიაში არავითარი უფლება არა აქვთ, თუმცა გერმანელები ბევრს რასმე ჰპირდებოდნენ.

«ორენდოვნიკი» ამბობს, რომ

პოლონელები დიდად დაამცირებდნენ თავიანთს ეროვნულს ღირსებას, რომ ამ დღესასწაულზედ მონაწილეობა მიეღოთო.

«ᲨᲔᲖᲔᲓᲜᲘᲚᲘ» (პოზნანის მიმობილეგა) დიდი წინააღმდეგი იყო იმისი, რომ

„პოზნანის კურიერი“—ეს ერთად-ერთი პოლონური გაზეთი პოზნანში, თანა გრძნობით ეპყრობოდა სედანის დღესასწაულს. „ამ ათის წლის წინად რომ ჩემთვის ვისმე ეთქვაო,—ამბობს ავტორი წერილისა,—რომ მოიძებნება სადმე ისეთი პოლონელი, რომელსაც შეუძლიან გერმანელებთან ერთად ალტაკებით იდღესასწაულოს კეთილშობილის საფრანგეთის ხალხის დამარცხება, ხალხში ჩაფიფრთხებდი თვალში და ვეტყოდი: ცრუნი არიან ისინი, ვინც ამტკიცებს, რომ ჩვენი ერი ასე ძლიერად დაეკ,—ქედი მოიხარა და თავისს პატიისცემას საკუთარის ფეხით სთელავს-მეთქი“.

გერმანელები, რასაკვირველია, დიდად დრტვინავენ და პოლონელებს ემუქრებიან, რატომ ჩვენს დღესასწაულში მონაწილეობა არ მიიღეთო, ამბობს „მოსკ. ვედომ“.

გერმანელები, რასაკვირველია, განრისხებულნი არიან პოლონელებზედ, მაგრამ იმის წინაალმდეგ მაინც ვერას იზამენ, რომ პოლონელებს სრულიად წინაალმდეგი აზრი აქვთ სახელმწიფო მმართველებისა და სრულიად უშიშრად გამოსთქმენ თავისს აზრს!

თეატრის მატიანე.

თელეკი.

საოპერო დასმა გუშინ-წინ წარმოადგინა სამ-მოქმედებიანი და შვიდსურათიანი ენობილი ოპერა რუბინშტეინისა «დემონი». დემონის როლი შეასრულა ბ. კრუგლოვმა. როგორც გუშინ ვთქვეთ, კრუგლოვს საკმაოდ მძლავრი და სიმპატიური ხმა აქვს და ამიტომ საზოგადოებას მოეწონა, თუმცა უნდა ვთქვათ, რომ ტფილისს უკეთესი მომღერები მოუსმენია „დემონის“ როლში. იგივე ითქმის ქ-ნ მარშადის შესახებ თამარის როლში; თუმცა მასაც სიმპატიური ხმა აქვს, მაგრამ არც იმდენად მძლავრი და სასიამოვნო, რომ დიდი შთაბეჭდილება მოახდინოს. ნაკლებად მოეწონა საზოგადოებას ბ ნ პუშკარევი სინოდალის როლში; მას სუსტი და ნაკლებად სასიამოვნო ტემბრის ტენორი აქვს... საზოგადოდ-კი ოპერა „დემონმა“ მწყობრად და საკმაოდ სასიამოვნოდ ჩაიარა. საზოგადოება მეორე წარმოდგენას უფრო ნაკლებად დაესწრო.

—

ამ თვის თერთმეტს სათეატრო დარბაზში წარმოდგენილი იყო „ცხოვრების თანამოგზაური ანუ მეღვლე“, კომ. 5 მოქმ. თარგ. ა. ყაზბეგისა და ვოდევილი „გულმა იგრძნო“. ორიგეში მონაწილეობას იღებდა საუკეთესო მსახიობი ქ-ნი სფაროგ-აბაშიძისა და მასთან ახლად სცენაზედ გამოსული ბ-ნი მუეღლიშვილი. ამ ორს ტფილისელს სტუმრებს ეზმარებოდნენ ტფილისელთათვის არა ნაკლებ ნაცრობნი ქ-ნი ანდრონიკაშვილისა, ბ-ნი აწყურელი, აგრეთვე სცენის მოყვარენი ქ-ნი მაშარაძისა და ბ-ნი გამყრელიძე.

როდესაც თელავში გაკრული აფიშიდგან ამოიკითხავ წარჩინებულთა მსახიობთა გვარებს, რაც ძალიან ეშვიათად ეღირსება ხოლმე თელავსა, უნებლიეგი იფეშქრებ: „დღეს სათეატრო დარბაზი სავსე იქნება ხალხითაო“. თელავეგანი არ დაკმაყოფილ შემოხვეგის, ნახონ სცენაზედ საუკეთესო მსახიობი საფაროგ-აბაშიძისა, რომ ათასში ერთხელ მაინც დასტკბნენ აფრთოვანებელ ესტეტიურ გრძნობით. მაგრამ ძალიან ნაკლებად დაესწრო ხალხი ამ წარმოდგენას. მართალია, ამისი მიზეზი ისიც არის, რომ ჩვენს დაუფიქრებელს თელავის სცენის მოღვაწეს ბ-ნს აჯიმაშეფო